

2. Противно на преценката на Първоинстанционния съд, ответникът неправилно е разгледал представените доказателства относно придобитите отличителни белези за всяка държава-членка по отделно, като това явно противоречи на член 7, параграф 3 РМО, който изисква отличителните белези да са придобити в резултат на употреба в цялата Общност. Това, което ответникът е трябвало да направи — вместо да преценява броя на държавите-членки — е да разгледа представените доказателства в тяхната цялост и да прецени дали те изграждат ясна картина за продължителна употреба в достатъчно голяма географска област през достатъчно дълъг период от време преди датата на подаване на заявката.

(¹) Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността. ОВ L 11, 14.1.1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146.

Жалба, подадена до Съда на 22 ноември 2007 г. от Кралство Швеция срещу решението на Първоинстанционния съд (голям състав), постановено на 12 септември 2007 г. по дело T-36/04, Association de la presse internationale ASBL (API)/Комисия на Европейските общности

(Дело C-514/07 P)

(2008/C 51/54)

Език на производството: шведски

Страни

Жалбоподател: Кралство Швеция (представители: А. Falk и S. Johannesson, правни съветници)

Друга страна в производството: Association de la presse internationale ASBL (API) и Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени точка 2 от диспозитива на решението на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело T-36/04,
- Да се отмени изцяло Решение на Комисията от 20 ноември 2003 г. съгласно исканията на API, направени пред Първоинстанционния съд, и по този начин също и по отношение на отказания достъп до писмените становища, представени от Комисията по дело T-209/01 Honeywell/Комисия, дело T-210/01 General Electric/Комисия и дело C-203/03 Комисия/Австрия и
- Да се осъди Комисията да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

1. В решението, предмет на обжалване, Първоинстанционният съд приложил неправилно общностното право като не отменил изцяло решението на Комисията.

2. От друга страна, Първоинстанционният съд заключил, че в съответствие с член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (¹), институциите са длъжни да преценят дали оповестяването би увредило точно и по определен начин даден интерес, защитен от изключение. Само ако случаят е такъв, едно изключение може да послужи като основание за отказ да се оповести определен документ. Тази проверка трябва да бъде направена по отношение на всеки отделен документ. Жалбоподателят подкрепя това заключение.

3. Въпреки това, Първоинстанционният съд е заключил от друга страна, че точно в този случай Комисията не е длъжна да направи такава проверка, с оглед на факта, че съществува общо изискване за поверителност на документите, подадени по висящи дела до провеждането на устната фаза на производството по делото. Общото изискване за поверителност се основава отчасти на правото на справедлив процес пред безпристрастен съд, отчасти на факта, че Комисията трябва да е в състояние да защити интересите си като страна по делото. В това отношение Първоинстанционният съд намира, че Комисията не е направила неточна преценка, когато е отказала достъп до подадените документи.

4. Според жалбоподателя последното заключение не отговаря на задължението въпросът за оповестяването да бъде разгледан с оглед на съдържанието на отделен документ. По този начин в своето решение Първоинстанционният съд е приложил неточно общностното право.

(¹) ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76.

Иск, предявен на 30 ноември 2007 г. — Комисия на Европейските общности/Република Австрия

(Дело C-535/07)

(2008/C 51/55)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: г-н R. Sauer и г-жа D. Recchia)

Ответник: Република Австрия

Искания на ищеца

- Да се обяви, че Република Австрия е нарушила задълженията си по член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 79/409/ЕИО на Съвета от 2 април 1979 година относно опазването на

дивите птици ⁽¹⁾ и по член 6, параграф 2 във връзка с член 7 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна ⁽²⁾ като:

- а) не е определила правилно според орнитоложките критерии (по отношение на „Hansag“ в провинция Burgenland), съответно ограничила (по отношение на „Niedere Tauern“ в провинция Steiermark) най-подходящите по брой и размери територии в Австрия като специални защитени зони за запазването на дивите птици по член 4, параграфи 1 и 2 от Директива за опазване на птиците и
- б) не е предоставила правна защита в съответствие с изискванията на член 4, параграфи 1 и 2 от Директивата за опазването на дивите птици и член 6, параграф 2 във връзка с член 7 от Директивата за флората и фауната на част от вече определените специални защитени зони,

— да се осъди Република Австрия да заплати разноските.

Правни основания и основни доводи

Член 4, параграфи 1 и 2 от Директива 79/409/ЕИО на Съвета (Директива за опазване на птиците) задължава държавите-членки да класифицира като специални защитени зони (СЗЗ) всички територии, които са най-подходящи по брой и по размери за запазването на изброените в приложение I видове, както и да вземат съответни мерки по отношение на редовно срещащите се мигриращи видове, които не са изброени в приложение I. На една СЗЗ трябва да се предостави статут на правно защитена зона, който е в състояние по-специално да осигури оцеляването и размножаването на посочените в приложение I на Директивата видове птици, както и размножаването, линеенето и зимуването на редовно срещащите се мигриращи видове, които не са посочени в приложение I. Тъй като съгласно член 7 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (Директива за флората и фауната) задълженията, които произтичат по-специално от член 6, параграф 2 от същата директива, що се отнася до специалните защитени зони, следва да заместят задълженията по първото изречение от член 4, параграф 4 от Директивата за опазване на птиците, статутът на правно защитена зона на тези територии трябва да гарантира, че няма да има влошаване на естествените местообитания и на местообитанията на видовете, за които са определени територии, както и че ще се избегне значително обезпокояване на тези видове.

Република Австрия е нарушила задълженията, които произтичат за нея от тези разпоредби на общностното право, като не е определила областта „Hansag“ за СЗЗ, не е ограничила специалната защитена зона „Niedere Tauern“ съгласно изискванията на Директивата за опазване на птиците и на последно място, като не е предоставила на част от вече определените специални защитени зони правна защита съобразно изискванията на горепосочените разпоредби.

Въпреки че Република Австрия е признала необходимостта от определяне на областта „Hansag“ за СЗЗ и многократно е изразявала намерението си да предприеме такова определяне, до изтичане на срока, определен в мотивираното становище, тя не е изпълнила това задължение.

Ограничаването на зоната „Niedere Tauern“, което не е извършено според изискванията на Директивата за опазване на

птиците, е свързано от една страна с факта, че необходимите местообитания на планинския дъждосвирец не са взети предвид в достатъчна степен и от друга страна, с това, че установените местообитания на определени видове горски птици, а именно сив кълвач (picus canus) и лещарка (bonasa bonasia) не са включени в достатъчна степен. Макар че държавите-членки разполагат с известна свобода на преценка при избора и ограничаването на СЗЗ, последната е ограничена от изискването определянето на тези зони да бъде съобразено с особените орнитоложки критерии, установени в Директивата. В частност, при избора и ограничаването на СЗЗ държавата-членка няма право да взема предвид икономическите изисквания, посочени в член 2 от Директивата за опазване на птиците или в член 6, параграф 4 от Директивата за флората и фауната.

По отношение на статута на правно защитена зона на вече определените в Австрия СЗЗ са необходими специални мерки за защита на птичата фауна, определена в дадена територия, която отговаря на критериите за определяне; също така е необходимо да се установят с точност необходимите мерки за защита и те да се адаптират към специалните особености и условията на околната среда на СЗЗ и към обитаващите я видове. Специалните опазващи цели, съдържащи се в инструментите за правна защита по смисъла на член 4, параграфи 1 и 2 от Директивата за опазване на птиците и специалните защитни цели по смисъла на член 6, параграф 2 от Директивата за флората и фауната за всеки разглеждан вид птици, заедно с необходимите точни мерки и условия (забрани и изисквания) за територията трябва също така да бъдат задължителни и да им бъде дадена достатъчна публичност. След разглеждане на съществуващите в отделните провинции разпоредби може да се установи, че предвидения в тях правен статут на защитена зона не отговаря на горепосочените изисквания и не може да се приеме за достатъчен с оглед на разпоредбите на Директивата за опазване на птиците и Директивата за флората и фауната.

⁽¹⁾ ОВ L 103, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 77.

⁽²⁾ ОВ L 206, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109.

Иск, предявен на 30 ноември 2007 г. — Комисия на Европейските общности/Федерална република Германия

(Дело C-536/07)

(2008/C 51/56)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: D. Kukovec и R. Sauer)

Ответник: Федерална република Германия